

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Dariusz Dąbrowski**

Protokolant: Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 30 grudnia 2013 roku nr(...)

I oddala odwołanie

II zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

XVII AmA 121/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał w dniu 30 grudnia 2013 roku decyzję (...), w której na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.:

1. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki - wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy - siedziby pożyczkodawcy i nakazał zaniechanie jej stosowania;
2. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki - wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy - terminu wypłaty pożyczki i nakazał zaniechanie jej stosowania;

3. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki - wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy - rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania i nakazał zaniechanie jej stosowania;
4. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki - wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy - rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego oraz warunków jej zmiany i nakazał zaniechanie jej stosowania;
5. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki - wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy - terminu, sposobu i skutków odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionej przez pożyczkodawcę pożyczki oraz odsetek (zgodnie z rozdziałem 5 ustawy o kredycie konsumenckim), a także kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym i nakazał zaniechanie jej stosowania;
6. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki - wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy - prawa konsumenta do spłaty pożyczki przed terminem i nakazał zaniechanie jej stosowania;
7. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na nie wskazywaniu w umowach pożyczki - wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy - zasad ustalenia wysokości prowizji za dokonanie spłaty pożyczki przed terminem i nakazał zaniechanie jej stosowania;
8. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki - wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy - warunków wypowiedzenia umowy i nakazał zaniechanie jej stosowania;
9. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki - wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy - organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów i nakazał zaniechanie jej stosowania;
10. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na wskazywaniu w umowach pożyczki, że w przypadku terminowej spłaty pożyczki weksel stanowiący zabezpieczenie pożyczki będzie zniszczony przez pożyczkodawcę, co jest niezgodne z art. 41 ust. 4 ustawy z dnia 12 maja r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy i nakazał zaniechanie jej stosowania;

11. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosowaną przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegającą na stosowaniu we wzorcu umowy wykorzystywanym przy zawieraniu z konsumentami umów pożyczki gotówkowej postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ kodeksu postępowania cywilnego o treści: Wszelka korespondencja wysyłana przez Pożyczkodawcę na adres zamieszkania podany w umowne oraz na e-mail zostaje uznana za skutecznie doręczoną i nakazał zaniechanie jej stosowania;

12. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na ustanawianiu w umowach pożyczki zabezpieczenia spłaty pożyczki w postaci podpisanego przez konsumenta weksla wypełnionego na kwotę wielokrotnie przekraczającą wysokość udzielonej pożyczki, tak że suma wekslowa nie odpowiada zobowiązaniu konsumenta, co narusza obowiązek prowadzenia działalności gospodarczej z poszanowaniem dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. 2013, poz. 672 ze zm.) i nakazał zaniechanie jej stosowania;

13. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. polegające na wskazywaniu w umowach pożyczki zabezpieczonych wekslem, iż w przypadku braku spłaty pożyczki w terminie pożyczkodawca ma prawo (...) sprzedać lub przekazać weksel i prawa z niego wynikające w dowolny sposób podmiotom lub osobom trzecim, co narusza obowiązek prowadzenia działalności gospodarczej z poszanowaniem dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. 2013, poz. 672 ze zm.) i nakazał zaniechanie jej stosowania.

W punkcie II decyzji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U Nr 50, poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nałożył na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości:

1. 10 117 zł płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach 1.1. - 1.9.,
2. 187 zł, płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie 1.11. oraz
3. 8 432 zł płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach 1.10., 1.12. - 1.13. sentencji niniejszej decyzji.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył przedsiębiorca – (...) spółka ograniczoną odpowiedzialnością w W., wnosząc o zmianę punktu II zaskarżonej decyzji, w ten sposób, że Sąd odstąpi od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej lub ewentualnie o zmianę punktu II zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie kary pieniężnej ustalonej w zaskarżonej decyzji. Odwołujący się wniósł także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu odwołania powódka podniosła, że Prezes UOKiK ustalając kwotę bazową i dokonał gradację ustalonej kwoty bazowej nie wziął pod uwagę wszystkich okoliczności, co spowodowało nieprawidłowość dokonanych obliczeń. Powódka wskazała, że po raz pierwszy naruszyła ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów i nie toczyło się przeciw niej postępowanie w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Nadto powódka wskazała, że współdziałała z Prezesem Urzędu w takcie postępowania, nadto podjęła prace prowadzące do wyeliminowania naruszeń.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania.

Na rozprawie powódka podniosła, że zaniechała naruszeń wskazanych w decyzji oraz podtrzymała wnioski zawarte w odwołaniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...) i prowadzi działalność m.in. w zakresie pozostałego pośrednictwa pieniężnego, jak również pozostałych form udzielania kredytów. (k. 71 – 74 akt sprawy)

Przy zawieraniu z klientami, będącymi konsumentami w rozumieniu art. 22¹ kodeksu cywilnego, tj. osobami fizycznymi dokonującymi czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z ich działalnością zawodową lub gospodarczą, umów o pożyczkę, Spółka posługuje się wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 kodeksu cywilnego, zatytułowanymi: Umowa pożyczki nr... („wzorzec umowny A”) oraz Umowa pożyczki („wzorzec umowny B”). (k. 9 – 12 akt administracyjnych)

(...) Sp. z o.o. w treści umów pożyczki nie wskazuje: siedziby pożyczkodawcy (w zakresie umów zawartych w oparciu o „wzorzec umowny B”), terminu wypłaty pożyczki (w odniesieniu do umów zawartych w oparciu o „wzorzec umowny A” i „wzorzec umowny B”), rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (w zakresie umów zawartych w oparciu o „wzorzec umowny A” i „wzorzec umowny B”), rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego oraz warunków jej zmiany (w odniesieniu do umów zawartych w oparciu o „wzorzec umowny B”), terminu, sposobu i skutków odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionej przez pożyczkodawcę pożyczki oraz odsetek (zgodnie z rozdziałem 5 ustawy o kredycie konsumenckim), a także kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym (w zakresie umów zawartych w oparciu o „wzorzec umowny B” oraz w odniesieniu do umów zawartych w oparciu o „wzorzec umowny A” - w zakresie nieokreślenia kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym), prawa konsumenta do spłaty pożyczki przed terminem (w odniesieniu do umów zawartych w oparciu o „wzorzec umowny B”), zasad ustalenia wysokości prowizji za dokonanie spłaty pożyczki przed terminem, warunków wypowiedzenia umowy (w odniesieniu do umów zawartych w oparciu o „wzorzec umowny A” i „wzorzec umowny B”), organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów (w zakresie umów zawartych w oparciu o „wzorzec umowny B”). W umowach pożyczki zawieranych w oparciu o „wzorzec umowny A” i „wzorzec umowny B” Spółka stosuje postanowienie: (...) W przypadku terminowej spłaty pożyczki weksel będzie zwrócony Pożyczkobiorcy lub zniszczony na jego oczach przez Pożyczkodawcę. W umowach zawieranych w oparciu o „wzorzec umowny B” ww. postanowienie to ma również następujące brzmienie: (...) W przypadku terminowej spłaty pożyczki weksel będzie zwrócony Pożyczkobiorcy lub zniszczony przez Pożyczkodawcę. We „wzorcum umownym B” (...) Sp. z o.o. stosuje postanowienie o treści: Wszelka korespondencja wysyłana przez Pożyczkodawcę na adres zamieszkania podany w umowie oraz na e-mail zostaje uznana za skutecznie doręczoną. (k. 9 – 12, 16 – 29 akt administracyjnych)

W rejestrze niedozwolonych klauzul umownych prowadzonym przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 479 (45) k.p.c. zostały wpisane następujące klauzule:

- (...) Nie zawiadomienie Banku o powyższych zmianach powoduje, że oświadczenia Banku kierowane do Posiadacza rachunku według danych przedłożonych Bankowi będą traktowane za prawidłowo doręczone — postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 grudnia 2009 r. (sygn. akt XVII AmC 507/09),

- Pismo wysłane do Kredytobiorcy na ostatni znany Bankowi adres korespondencyjny uważa się za doręczone - postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 2 listopada 2009 r. (sygn. akt XVII AmC 1287/09),

- Wszelka korespondencja wysyłana przez Bank do Kredytobiorcy pocztą lub kurierem na ostatni podany przez niego adres do korespondencji (adres zameldowania, w przypadku, gdy Kredytobiorca nie podał adresu do korespondencji),

będzie uważana za doręczoną - postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 30 czerwca 2009 r. (sygn. akt XVII AmC 513/09).

Wysokość pożyczek udzielanych konsumentom przez (...) Sp. z o.o. kształtuje się w przedziale 3500 zł - 40000 zł.

Zabezpieczeniem spłaty pożyczki w wysokości 6500 zł (umowa pożyczki z dnia 2 maja 2012 r.) było podpisanie przez konsumenta weksla na kwotę równą 115000 zł (co stanowi ponad siedemnastokrotność kwoty pożyczki), a zabezpieczeniem spłaty pożyczki w wysokości 3500 zł (umowa pożyczki z dnia 6 marca 2012 r.) było podpisanie przez konsumenta weksla na kwotę równą dziesięciokrotności kwoty pożyczki (35000 zł).

(...) Sp. z o.o. stosował we wzorcu umowy pożyczki (zawieranych z konsumentami zarówno o „wzorzec umowny A”, jak też „wzorzec umowny B”) postanowienia o treści: W przypadku braku spłaty pożyczki w terminie Pożyczkodawca ma prawo (...) sprzedać lub przekazać weksel i prawa z niego wynikające w dowolny sposób podmiotom lub osobom trzecim

„Wzorzec umowny A” stosowany jest przez (...) Sp. z o.o. od dnia 11 września 2012 r., a „wzorzec umowny B” od dnia 6 marca 2012 r. (k. 20 – 24 akt administracyjnych)

W 2012 roku powód osiągnął przychód w wysokości(...) złotych. (k. 41 akt administracyjnych)

Powyzszy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania administracyjnego oraz sądowego. Prawdziwość żadnego z dokumentów nie była kwestionowana przez strony postępowania. Dodać należy, że powód nie zaprzeczał prawidłowości stanu faktycznego ustalonego przez Urząd.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że powód nie kwestionował, iż popełnił delikt administracyjny opisany w punkcie I skarżonej decyzji. Powód nie zgadzał się jedynie z wysokością kary wymierzonej przedsiębiorcy.

Według przepisu art. 106 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż (...) przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy. Jak wyżej wskazano powód nie zakwestionował ustaleń Organu, który stwierdził, że przedsiębiorca swoim działaniem wielokrotnie naruszył zbiorowe interesy konsumentów. Art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ogranicza swobodę Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wymierzaniu kary pieniężnej i wprowadza zobiektywizowane kryteria jej wymiaru, wskazując, że ustalając wysokość kary Prezes Urzędu uwzględnia w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Zdaniem Sądu argumenty przedstawione w odwołaniu nie mogą wpłynąć na zmianę wysokości orzeczonej wobec odwołującego się kary.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na zaprzestanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów stwierdzone w decyzji. To na powodzie leży ciężar dowodu w tym zakresie, a jego oświadczenia w tym zakresie nie poparte żadnymi dowodami należy uznać za gołosłowne. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na zaprzestanie udzielania pożyczek, anektowanie już zawartych umów w taki sposób, aby zostały z nich usunięte nieprawidłowe zapisy. Brak jest też dowodów na dostosowanie umów pożyczki do treści art. 30 i art. 41 ust. 4 ustawy o kredycie konsumenckim. Stąd brak jest podstaw do uznania, że przedsiębiorca zaniechał stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Nietrafny jest również argument powoda, że Urząd nie zmniejszył kary z uwagi na wcześniejsze niekaranie przedsiębiorcy za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Wskazać jednakże należy, że kolejne prowadzenie postępowania w sprawie podobnego deliktu administracyjnego może stać się przyczynkiem do podwyższenia kary. Tymczasem w przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu nie zastosował podwyższenia kary pieniężnej, z uwagi na niezaistnienie przesłanki.

Co do zarzutu braku uwzględnienia przy wymiarze kary współpracy przedsiębiorcy z Urzędem, to należy podnieść, że na powoda został nałożony obowiązek współpracy na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumenta. Powód udzielał odpowiedzi na wezwania Organu, nie podjął ze swej strony żadnych dodatkowych aktywnych działań prowadzących do wyjaśnienia sprawy. Zdaniem Sądu w tym miejscu należy podnieść, że aktywna współpraca ze strony przedsiębiorcy, wychodzenie z inicjatywą co do zakończenia praktyk może stać się podstawą do obniżenia kary, a nawet odstąpienia od jej wymierzenia lub zakończenia postępowania wydaniem decyzji zobowiązującej. Jednakże to od przedsiębiorcy muszą wyjść wnioski idące w tym kierunku. Zdaniem Sądu wobec niepodjęcia innych działań przez powoda, niż tylko kierowanie odpowiedzi na wezwania ze strony Urzędu nie może prowadzić do oczekiwania zmniejszenia kary wymierzanej za popełniony delikt administracyjny.

W ocenie Sądu nałożona kara nie jest karą nadmiernie dolegliwą i w ocenie Sądu sytuacja finansowa odwołującej pozwala na jej uiszczenia bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa i nie będzie stanowić nadmiernego obciążenia finansowego dla dalszego wykonywania działalności gospodarczej. Należy przy tym wskazać, że nakładając karę pieniężną w powyżej określonych granicach (przy uwzględnieniu regulacji z art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów działał w warunkach tzw. uznania administracyjnego. Przedstawione przez powódkę argumenty nie dają natomiast podstaw do stwierdzenia, iż uznanie administracyjne zostało przekroczone w przedmiotowej sprawie. Nałożona kara pieniężna mieści się w granicach przewidzianych prawem.

Przedsiębiorca nie przedstawił żadnego racjonalnego argumentu, dlaczego Urząd miałby odstąpić od wymierzenia kary oprócz ogólnikowych stwierdzeń, że jego zdaniem jest ona za wysoka. Praktyki stosowane przez powoda były szczególnie szkodliwe dla konsumentów, który wbrew obowiązującym przepisom nie był informowany o siedzibie pożyczkodawcy, terminie wypłaty pożyczki, rzeczywistej stopie oprocentowania, rocznej stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego oraz warunkach jej zmiany, terminie, sposobie i skutkach odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionej przez pożyczkodawcę pożyczki oraz odsetek, prawie spłaty pożyczki przed terminem, zasadach ustalenia wysokości prowizji za dokonanie spłaty pożyczki przed terminem, warunkach wypowiedzenia umowy oraz organie nadzoru właściwego w sprawach konsumenta. Wobec takiej ilości naruszeń podstawowych praw konsumenta kara w wysokości 10117 złotych nie może być uznana za nadmiernie surową. Poza tym powód nie udowodnił, że zaniechał stosowania wskazanych w decyzji naruszeń.

Przy wymiarze kary został uwzględniony stopień społecznej szkodliwości czynu, który nie mógł zostać uznany, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, za znikomy, albowiem brak wykonania nakazu zaniechania stosowania niedozwolonych praktyk, naruszało zasadę praworządności i było sprzeczne z interesem społecznym.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, oddalił wniesione odwołanie na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. ws. opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., nr 490 j.t) w zw. z §

21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).